

(המשך מעמוד 7)

לדבריו לא הוא שלח את הרוצח, והוא שתק כל זמן וסירב לגלות מיהו הרוצח מפני שהוא פחד ממנו.

כפי שקשה להעלות על הדעת ששני-שנייה הוא רוצח בדם קר, קשה להבין כיצד הצליח בן-גל לשחק זמן רב שתי דמויות שונות לחלוטין. משעות הבוקר ועד רדת החשיכה הוא הופיע כאיש-עסקים, תמיד לבוש בחליפה, מגולח למש-עי ועדין במגעיו עם אנשים. בלילות הוא מצטייר כסוחר ומעשן סמים, פורק, יורה באנשים חפים מפשע ומסתבך עם החוק, כאשר ברור שאם יתפס, שמו כאיש-עסקים רציני יכתם לעולם.

פעם הוצע לבן-גל להקים בשיכון למד רשת מקומית של טלוויזיה בכבלים. אחרי שהתייעץ עם עורך-דינו, הוא פסל על הסף את ההצעה. למרות שידע שרשתות כאלה פועלות ברחבי-הארץ, ללא רשיון, הוא טען שהרווח הכספי הצפוי לו אינו כדאי במיקרה שיתפס ושמו יופיע בעיתון-גם כמפעיל רשת טלוויזיה בכבלים ללא רשיון.

בן-גל נשאל גם לא אחת מדוע אין הוא הופך לברוקר בעצמו. הוא הסביר שהוא מסתפק בתיווך ובעשיית רווחים אישיים מהתיק שלו, מפני שהוא פוחד. כשנלחץ

רובין דרכו. לא היו ביניהם עסקי בור-סה. אך נראה שהסתבכו על רקע כספי אחר ואז רונן החליט לחסל את אלטרו-ביץ. בן-גל סיפר שרונן אמר לו: "אני אהרוג אותך, את אלטרוביץ המניאק הזה." אך בן-גל לא יחס לכך חשיבות מספקת ולא דאג להודיע למישרה שמישהו איים בפומבי על חייו של הברוקר.

יום הראשון, ה-20 בפברואר, יום הרצח, מקבל משמעות אחרת אחרי ההודאות של השניים.

באותו יום טענו בן-גל ואלטרוביץ ב-פאבימיסעדה בוננזה שבקרן הרחובות טרומפלדור ובני-הודה בתל-אביב. בתום הארוחה הסיע בן-גל את אלטרוביץ לביתו ברחוב אוסישקין 98 בתל-אביב. הוא הריד אותו סמוך לגשר הירקון, ליד קפה-מיסעדה אוסלו. ונסע לביתו שמעבר לגל הירקון.

אלטרוביץ חצה את הכביש ושני בניי-נים מביתו הוא גורה על-ידי דמות אלת-טית ונמוכה שתבשה פאה. השעה היתה 6 בערב. אשתו של אלטרוביץ מיהרה לטלפן ללידו האישי של בעלה, בן-גל.

רק ביום הרביעי, שלושה ימים אחרי הרצח, הוא נעצר. היה זה אחרי שנחקר שוב, ולדיברי המישרה האליבי שלו לא

עם רונן שני-שגיא. הוא היה מבנה, סיפר לו על מה שעשה והוהיר אותו שלא ידבר. השניים המתונו לשמוע מה נאמר על כך במהדרות החדשות שבטלוויזיה ונפרדו. בן-גל טוען שהוא פחד מידו הארוכה של רונן ולכן שתק במשך כל ימי מעצרו. הגירסה שמציגה המישרה היא שונה לגמרי.

רונן שני-שגיא ידע מתי יגיע הקורבן, כי חברו בן-גל תכנן את הרצח ודרש ממנו להתמתן לקורבן סמוך לשעה 6. רונן מילא אחרי ההוראה. הוא בא למקום לפני השעה שבה היה אמור בן-גל להביא את אלטרוביץ לביתו. הוא החנה את רכבו ברחוב מרים החשמונאית, סמוך לחוב אוסישקין. והמתין.

כשראה את אלטרוביץ קילל אותו וירה בו תשיעה כדורים. במהלך הירי נפגעו שני עוברי-אורח שעברו במקום. אחרי שסיים לירות רץ רונן למכוניתו ומשם מיהר לביתו בשיכון למד.

בן גל המתין בקירבת מקום כדי לראות כיצד מוצאת לפועל תוכניתו הממשך ל-ביתו. וזוהי הסיבה לחסירות בומנים שמסר.

המישרה טוענת שצוות-החקירה עקב מזה שבועות אחרי שני-שגיא ואין לה ספק שהוא נשכר על-ידי בן-גל לצורך הפעולה.

רונן שני-שגיא משתף פעולה עם המי-שרה בעניין ביצוע הרצח. האקדח שבו השתמש נמצא.

מדוע הוא עשה זאת? האם מפני שהוא מופרע, או מפני שהוא נשכר על-ידי איש-עסקים חסר-מעצורים, גיל בן-גל?

התשובה לכך ולשאר העבירות המיוח-סות לשניים, תינתן בוודאי במהלך המי-שפט, אך המעגל אינו נסגר כאן.

במסכת-העיתונאים שערך מפקד מי-שרת מחוז תל-אביב, אברהם תורגמן, הוא מיצט לדבר על הצד הכלכלי של קישרי בן-גל ואלטרוביץ. הוא התרכז, אולי ב-צדק, בהצלחת צוות-החקירה ובהעטרת שבחים למפקד-הצוות, צבי וולף, עורך-דין במיקצוע, שהפרשה הפכה אותו היום לחוקר מס' 1 של המחוז. מנבאים לו עתיד מזהיר ואנשים שהיו קרובים למהלך החקירה טוענים ששיטות חקירתו, כושר האיתור שלו ויכולתו לחשוב צעד אחד מעבר לתשובות שסיפק לו בן-גל גרמו לפיענוח הפרשה.

אך הצד הכלכלי, שנותר סתום, מרתק לא פחות.

המישרה הוציאה לפירסום שמו של בנקאי אחד, ברוננו מאייר, פקי-בנק ב-שוויץ בסניף הראשי של בנק קרדיט טוויס. נאמר שלאיש היו קשרים עם אלט-רוביץ ועם בן-גל, שהייתה לצאת לאי-רופה.

המשך החקירה בכיוון זה חייגית, על רקע השאלות הנשאלות כבר היום. רא-שית, מה היה היקף העסקים בכסף יש-ראלי ובמטבע זר שנעשו בין אלטרוביץ ובן-גל? של האם היו הכספים שהועברו לשווייץ? של המי שישם בן-גל טוכנו-סע של בעלי-הון שרצו להחביא כסף בחו-ל, ועל רקע אחת העברות הוא רב עם אלט-רוביץ? איך זה מתקשר עם פרשת עיסקי-הסמים, זיופי הציקים ומכירת רכוש גגוב?

באחת מהארכות המעצר של בן-גל טען פרקליטו שידוע שלאטרוביץ היה חשבוני

חוקרת בן-חיון חקירה אינטנסיבית

היה מוצק. איתו נעצרו שני אחיו ששוח-רוו כעבור 48 שעות, כאשר התברר שהם אינם קשורים כלל לפרשה. בן-גל טען שהוא לא שייך לפרשה וכראייה טען שהוא אפילו לא דאג לעורך-דין. רק אחרי שנעצר פנתה מישרתו לעורך-הדין של-הם, ריון לווינשטיין, והוא המליץ על עורך-הדין דני שייטמן.

המישרה טענה בעת הארכת המעצר השנייה של בן-גל, בתחילת חודש מרס, שהאליבי שלו אינו מושלם. הוא טען שהוא בא הביתה קצת אחרי השעה 6 בערב, עלה לדיירה, וביק במזכירה האלק-טרונית שלו את ההדעות שהוא קיבל.

אל הקיר, סיפר שראה במו-עיניו מה רוצים משקיעים לעשות לברוקר שגרם להם הפסדים בבורסה, ושהוא אינו רוצה לסכן את חייו, גם אם משמעות הדבר היא הפסד כספי גדול.

כאשר הובאו רונן שני-שגיא וחברו ראובן אורי להארכת מעצרו, טען פרק-ליטם, משה זינגל, ששמו של רונן שורבב לפרשה על-ידי בן-גל.

כאשר נשבר בן-גל והתחיל לדבר, הוא גולל לפני חוקרי סיפור מרגש של מער-כל יחסיו עם רונן. לדבריו הוא הסתבך בכל הפרשה בגלל שני-שגיא. הוא אחר אתו והתחבר איתו, אך אחרי זמן קצר

כאשר נשאל בן-גל מדוע אינו הופך לברוקר בעצמו, הוא אמר שאינו רוצה לסכן את חייו!

בנק במסכת-חוק בשווייץ ושהיו לו חשבו-נות ממוספרים, להבדיל מחשבונות ש-מיים, במישרי חברת הברוקרים מורין-אח טוכלר שבה הוא עבד. איך מתקשרת החברה, ששניים מעובדיה עבדו עם בן-גל, לפרשה?

העובדה שהנרצח, החשודים ביצח, וחבי-רתו הקטינה של בן-גל התגוררו בקירבת מקום, בסביבות שיכון למד שבמגורים בעלי-הון רבים, היא סיבה נוספת לחקור מה בדיוק מתרחש בחשבונות הבנקים בשווייץ.

בן-ציון צימריין

הוא התכוון לטלפן לאלה שהשאירו לו הודעות, וגילה שפינקס הטלפונים נשאר במכונית. הוא ירד שוב למכוניתו, לקח משם את הפינקס, ועלה שנית לדירתו. השעה היתה סמוך ל-6:30 בערב. בשעה זו הוא נראה על-ידי שכנים, שזכרו את השעה, כי באותו זמן הם סיימו לצפות בתוכנית טלוויזיה.

בן-גל טען שבין השעות 6 ו-6:30 הוא היה בביתו. המישרה טענה שיש לה השגות לגבי אותה חצי-שעה.

רק אחרי 33 ימי מעצר הודה בן-גל שבאותו ערב, סמוך לשעה 9, הוא נפגש

ניתק איתו כל מגע. רונן, לדבריו, הצ-טייר בעיניו כמופרע וכמסוכן לברייתו. הוא אמר שהוא יצח איש זה או אחר רק מפני שהם פגעו בו. הוא אילץ את בן-גל לתת לו כספים. בעדותו סיפר בן-גל שהוא תמך בו כלכלית בחודשים האח-רונים, בעיקר מפחד. רונן התרברב לפניו שיש לו חברים בעולם התחתון, שהוא יודע לסגור חשבונות אם יש צורך. לדברי בן-גל היה זה רונן שירה באשה בפתח-תיקוה, ושהוא היה גם זה שירה במטו-י חים כבאש חיה ברמת-גן.

לדברי בן-גל הכיר שני-שגיא את אלט-

(המשך מעמוד 6)

הרבה מועמדים רצו להתחרות על התפ-קיד הנכבד, אך לבסוף נותרו ארבעה מר-עמדים סופיים. שרה דורון, פסח גרופר, שהוא סגן-שר-החקלאות, משה מירון, לש-עבר סגן יושב-ראש הכנסת וסגלית פריי-אל, שהיתה אלמונית לגמרי עד לפני זמן קצר ואפילו אינה חברת מרכז המפלגה.

רבים צפו מאבק צמוד בין שרה דורון ובין פסח גרופר. גרופר הסתובב במשך כל זמן ההצבעה כמו חתן בחופתו. הוא היה מאושר והיפנה חיוכים מדושנים לכל עבר. הוא טרח ללחוץ ידי כולם, הסתודד עם השף יצחק מודעי, שהיה תומכו הגלוי. שרה דורון, לעומתו, ישבה כמעט כל זמן ההצבעה על שולחן בכניסה לאולם, כשהיא מוקפת בחברותיה למפלגה שבאו

דורון עולה לנאום חגיגית ומתוחה

לעודד ולתמוך. היא לא הראתה סימני עצבנות מיוחדים, וטענה שהיא רגועה ביותר.

סיגלית פריאל עמדה בכניסה וחילקה פרחים לכל חברי המרכז. היא היתה לבושה בשימלת-ערב ירוקה מהודרת, מקר-שטת בנקודות נוצצות. רבים בירכו אותה על אומץ-ליבה ונחישות החלטתה להתח-רות על המישרה, למרות שהיתה בלתי-ידועה לחלוטין. פריאל זכתה בחמישה קולות.

כשהגיע זמן קריאת התוצאות, נכנסו כל חברי המרכז לאולם. פסח גרופר, שנראה המום ומדוכא, נכנס לאולם והת-יישב בשורה השישית באמצע. יצחק מודעי התיישב לידו, ושניהם הסתו-דו בארשת-פנים רצינית, בעוד כל חברי המרכז האחרים נגשים ללחוץ את ידה של שרה דורון ואף לנשקה. רק בהמשך הערב הטריח גרופר את עצמו לעבר דוחון ללחוץ את ידה לברכה.

שרה דורון היתה נרגשת ביותר מרגע היוודע התוצאות הסופיות. היא לא חדלה לחייך והיתה עסוקה רוב הזמן לומר תודה רבה על כל הברכות הרבות. בסיום הערב ניגשו כולם לחדר הסמוך, אל שול-חנות שהיו מוכנים מראש, לכל מועמד שיבחר, וישתו כוסית לחיי שרה השרה. גרופר ומודעי נעדרו מחלק זה של הערב.